

El Centre de la Propietat Forestal (CPF) requereix d'una veu independent

El passat més de juliol es van modificar els Estatuts del Centre de la Propietat Forestal, i d'aleshores ençà, el compte enrere per a què deixi de ser la genuïna representació dels interessos de la propietat privada ha començat.

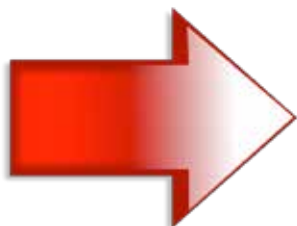
A partir de la constitució del futur nou Consell Rector, la propietat privada esdevindrà un convidat de pedra per a la majoria de qüestions on només amb el vot de l'Administració n'hi haurà prou per aprovar-ho.

Únicament 3 punts -importants també- es lliuraran d'aquest tracte, atès caldrà una majoria de 2/3 per aprovar-los:

- La proposta del contracte programa del CPF i les propostes d'actualització - quelcom similar a la dotació del pressupost amb previsió de fitxa financera.
- L'aprovació de les bases reguladores i les convocatòries d'ajuts i subvencions, així com la seva resolució. És a dir, com es distribueixen els fons arreu de Catalunya.
- Proposar la designació del director o directora gerent, entre professionals de reconegut prestigi en l'àmbit forestal.

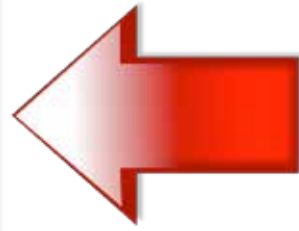
L'Administració, amb els nous Estatuts, passarà a ocupar 5 dels 10 seients del Consell i ostentarà, demès, el vot de qualitat. Aquest fet altera, de forma rellevant, el devenir del Centre, on fins ara el vot de qualitat - i la majoria dels vots - requeien en la propietat privada. Cal recordar, que el Centre el formen totes aquelles persones, físiques o jurídiques titulars d'un instrument d'ordenació forestal. Els boscos de titularitat pública no en formen part.

- Això implica que, a la pràctica, qualsevol Ordre, Decret o informe que s'hagi d'aprovar preceptivament pel CPF acabi convertint-se en cambra de ressonància d'allò que ens presenti la Conselleria. **La veu del sector privat hi és però en té la majoria l'Administració.**
- Informes sobre les propostes, per exemple, de la llei de biodiversitat, planificació forestal, xarxa natura 2000, posicionaments sobre la futura llei de caça, iniciatives per crear l'anomenada Agència de la Natura, limitacions urbanístiques i de usos, i tindriem de fet un llarg etcètera, estaran sotmesos a una tramitació on la propietat pública - llegeixis Administració - en exclusiva en decidirà el sentit de l'informe o posicionament final, sense que el conflicte d'interessos - *obvi per altra banda* - entre legislador i el que ha d'opinar, hi pugui interferir.

L'INSTITUT AGRÍCOLA és l'única organització que ha anunciat recurs contra uns Estatuts que suposen la major **pèrdua de control de la propietat privada forestal** vers la gestió pública, des de la creació del Centre. Apart d'instaurar un règim electoral de tot insegur i imprecís.

Ara més que mai resultarà imprescindible la presència d'una veu crítica que sigui capaç, quan calgui, de defensar la propietat forestal privada, i les rendes que, legítimament, li pertocuen a llur propietari.

- ✓ Cal recordar que, el fet diferencial dels boscos catalans és justament aquest, que són majoritàriament de propietat privada. Com a tal, la decisió del que es pot i no es pot fer sobre els mateixos hauria de ser privada i no depenent d'una decisió política sobre el seu ús o destinació pública.
- ✓ Catalunya té més del 70% dels seus boscos privats. Més alt és el percentatge si hi afegim els boscos comunals, que tot i estar sovint gestionats des d'un estament públic, cal considerar-los com a privats, ja que en realitat són, en la seva majoria, propietat privada del comú del poble.
- ✓ Els boscos privats generen, de fet, més rendes per l'erari públic -sobre els que s'en recapta uns quants tributs com ara l'IBI, permisos, taxes, successions, etc - que no pas per a la propietat -que sovint s'enfronta a pèrdues permanents, fins i tot si té els ajuts amb finançament europeu-.

Ara, després d'un canvi de timó normatiu, una Administració pública, a cop de Decret, ha assolit la majoria de vot amb la connivència de part de la representació de la propietat - no pas de l'INSTITUT AGRÍCOLA. Per la qual cosa, nosaltres, des del primer moment en que es va debatre aquest plantejament, ens hi varem oposar. Caldrà esperar i veure el resultat d'un procés judicial que no ens ha agradat iniciar, però que ens hi hem vist obligats.

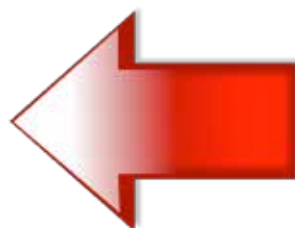
ASSISTIM A UN AUTÈNTIC ASSALT A L'ESSÈNCIA MATEIXA DE LA PROPIETAT PRIVADA.

Això ja va començar fa anys de la mà de la normativa establerta per l'Administració, orientada a segar, allà on es podia, els possibles ingressos de la propietat privada, tant per la manca d'interès i incentius a l'hora de captar inversions per a l'indústria que aprofita els productes forestals, com particularment de la mà de la normativa urbanística i ambiental. Tots coneixem el que pot trigar a casa nostra la gestió dels permisos de tala, un moviment de terres o l'obertura d'un camí nou, etc. Si existís una oportunitat comercial de bon segur hauria desaparegut al final del procés.

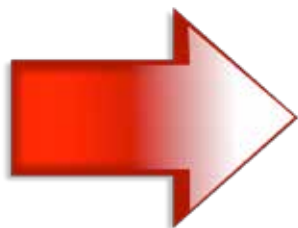
Tots els propietaris sabem, que aquell arbre que creix al bosc, les pinyes o aquells bolets que hi trobem són nostres. També sabem que el camí privat l'hem de mantenir nosaltres per arribar a les nostres propietats o a la masia, i que si es vol fer excursionisme, caça, hípica o qualsevol altra activitat lúdica i/o esportiva al medi natural, sens dubte s'acabarà realitzant a casa nostra i sens hauria de demanar autorització. No obstant això, no és aquesta la sensació que tenim cada cop que ens hem d'entendre amb l'Administració.

Tot el contrari; més aviat ens queda la sensació que se'ns condemna a fer de masovers de la nostra propietat a fi de pagar-ne els tributs, però sense tenir cap dret a obtenir-ne rendes i, com qui diu, ni tan sols a gaudir-ne.

Sens dubte, l'INSTITUT AGRÍCOLA ha esdevingut un convidat incòmode per a la defensa aferrissada del dret a la propietat privada i de la rendibilitat de les forests.

Sovint descobrim, horroritzats, que allò que ens hem esforçat a cuidar, mantenir i gestionar, a vegades des de generacions, ara ha esdevingut d'ús gairebé públic amb la complicitat d'una Administració, que tot sovint, aprofitant l'avinentsa, encara hi afegeix majors restriccions en forma de parcs naturals, plans de protecció, restriccions de tota mena a l'hora de tallar, fer piles o realitzar aprofitaments forestals. Tot impossibilitant de dur-hi cap activitat econòmicament viable sense haver d'invertir un esforç titànic i un temps considerable per superar els nombrosos entrebancs que ens posa l'Administració.

Ara, amb la modificació estatutària en curs i l'eventual pèrdua de pes de la propietat privada al Centre a favor de la Política, aquesta assoliria els mecanismes necessaris per a què la propietat privada passi a difuminar-se fins deixar de ser el que és: "**privada**". Per passar a ser pública al seus principals usos i privada als efectes tributaris.

Davant d'una manera d'actuar poc raonable, per part de l'Administració, amb la realitat de la propietat a Catalunya, L'INSTITUT AGRÍCOLA reivindica el valor de la propietat privada i, com a tal, el dret a obtenir-ne el màxim valor i rendiment per a la mateixa. I ho fa des de la transparència dels seus objectius i plantejaments, que tenen com a finalitat última que les masses forestals esdevinguin rentables per als propietaris.

El procés electoral que ara està en marxa ha de servir per a frenar i tallar de soca-rel aquesta pèrdua de la identitat i pes específic de la propietat privada dins el Centre de la Propietat Forestal. Essència de la seva existència i que, entenem, així ha de seguir. L'Institut Agrícola, amb la seva presència al Centre, des del seu començament, hem lluitat pels nostres objectius. I ara, seguim engrescats en continuar-ho fent.

Per això hem presentat la nostra candidatura, vinculada directament amb els propietaris i empresaris forestals, sense cap dependència de finançament públic i, menys la presència, en les nostres llistes, de polítics. Tot al contrari, persones que viuen al territori i que en viuen d'ell. Això ho tenim del tot clar, i aquest és el nostre objectiu bàsic.

